nézett, hogy lássa, vannak-e benne könnyek.
Nem, nem voltak. — Drágám, — mondta Alisz komolyan, — ha disznóvá változol, akkor tudd meg, semmi közöm hozzád többé. — A kis teremtés megint nyögött egyet, de az is lehet, hogy röfögött, nem lehetett eldönteni, melyiket csinálta a kettő közül. Aztán szó nélkül mentek tovább egy darabon.

Alisz azt gondolta magában: — Hazavinném ezt a kicsit, de nem tudom, mit kezdjek vele. — A kicsi ekkor újra röfögött, de ezúttal olyan erősen, hogy Alisz megint rémülten nézett az arcába. Most már nem volt semmi kétség: disznó lett belőle. Alisz belátta, hogy nincs értelme tovább cipelgetni.

Földre tette tehát és valósággal megkönnyebbült, mikor látta, hogy az nyugodtan csörtet befelé az erdőbe. — Ha felnőtt volna, — mondta magában, — nagyon csúnya gyerek lett volna, de disznónak talán elég szép lesz így is. — Ekkor azon kezdett gondolkozni, hogy az ismerős gyermekek közül kiből válhatnék még ilyen jóképű disznó. — Csak tudná az ember a módját, hogyan változtassa át őket, — akarta éppen mondani, amikor nagy meglepetésére azt látta, hogy a facica egy faágon ül, nem messze tőle.

A cica vigyorgott, mikor Aliszt megpil-

lantotta. — Jó pofa, — gondolta Alisz, — mindamellett, hogy egy kicsit hosszú a körme és egy kicsit sok a foga. — Érezte, hogy tisztelettel kell bánni vele.

— Facica! — kezdte meglehetősen félénken, mert nem tudta, nem fogja-e rossz néven venni ezt a megszólítást. A macska azonban még szélesebben vigyorgott.

— Szóval tetszik neki, — gondolta Alisz és ezért bátran folytatta: — Nem volnál szíves megmondani, hogy merre kell mennem?

— Ez leginkább attól függ, hogy hova akarsz menni, — válaszolta a macska.

— Nekem az egészen mindegy.

— Akkor nem is fontos, hogy merre méssz.

— Csak az a fő, hogy eljussak valahová,